

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 411.

Tolvte Sæssion.

99de Møde.

Onsdagen den 30te Januar Kl. 7½ Aften.

(Fortsat.)

Sikkerhed: De Ulemper, som nu her komme paa Tale, være at forudsæe, da den Lov, som regulerede dette Forhold, gik igjennem; de ligge ganske simpelt deri, at man er vedbleven at behandle Skolelærerne ikke som det, de ere, som communale Embedsmænd, som ansatte af Kommunen, lønne dem, som Kommunen er istand til at lønne dem, og afsatte for at afflediges af Kommunen, naar den ikke er tjent med dem, men at de ere vedblevne at haandhæves som en Art af Staten paatvungne Embedsmænd, som Kommunen maa lønne efter Statens Bestemmelse, og derved er man ogsaa kommen til, at disse Mænd ansee sig berettigede til at sørge mere for sig selv end for den Commune, de tjene; det gjør den Lærer, som først søger et Embede og efter et Aars Forløb forlader sin Stilling, fordi han kan sgaæ et bedre. Han har efter sin Overbeviisning ladet sig friste af en urigtig Indretning af det hele System; der er ingen anden god Måade til at raade Bod herpaa end at sætte Skolelærerne i det ganske simple Forhold til Kommunen, at denne antog dem med en vis Opfigelse. Skolelæreren sættes da saaledes, at naar han vil søge noget andet Sted hen, maa han først med et passende Barsel opgive den Stilling, hvori han er, og naar enhver Skolelærer veed, at hans Embede staaer paa Spil, idet han har opsagt det, førend han søger, saa betænker han sig, inden

han gjør det; det er en ganske simpel Måade at stille Sagen paa. Lad Skolelærerne antages saaledes, at de ikke kunne forlade deres Post den Dag, de synes om det, og i den Uorden; hvori Tingene maaskee ere, men lad dem have deres Opfigelsestid med $\frac{1}{2}$ eller $\frac{1}{4}$ Aars Barsel, og lad dem saa tage Følgerne af deres Opfigelse, hvis det ikke lykkes dem at faae noget andet Embede, saa staae de paa en rigtig Job ligeoverfor Kommunen. Alberstillæg kunne være ganske heldige, men det maa da blive en Overenskomst mellem Kommunen og Skolelærerne som Kommunens Tjenere og ikke overgives til Statens Bestemmelse, thi bliver det overgivet til Statens Bestemmelse, saa virke Skolelærerne ikke til Gavn for Kommunerne. Der er endnu et Middel, hvorved man kan virke til at faae større Stadhed end den, der nu findes, og mindre Egenytte end den, der giver sig tilkjende i disse stadige Vandringer, thi det er Egenytte, som driver dertil, ikke Hensynet til Tabet for det Offentlige, men alene Hensynet til sig selv; det Middel er kun at give Adkomst til Pension for en vis Tjeneste paa det samme Sted og i den samme Lærerplads, saaledes at den, der forlader sin Lærerplads, ogsaa opgiver den Pensionsret, han har erhvervet paa det Sted, og kun faaer den paa det andet Sted, naar han bliver der længere. Lad være at summere sammen alle de Tilber, hvori Læreren er Lærer, og at bringe dem i Anslag ved Bestemmelsen af hans Pension, men regn Pensionen kun efter det enkelte Sted, hvor han har tjent længe, saa flyttes der mindre. Pension for dette Sammenlæg af Tjeneste paa mange forskellige